Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
MANUELA CAMPOSA SÁNCHEZ-BORDONE,
predstavljeni 9. julija 2020[1]

Zadeva C-56/19 P

RFA International, LP
proti

Evropski komisiji

„Pritožba – Damping – Uvoz fero-silicija s poreklom iz Rusije – Uredba (ES) št. 1225/2009 – Člen 11(9) in (10) – Zavrnitev prošenj za vračilo plačanih protidampinških dajatev – Metodologija preiskave – Sprememba okoliščin glede na prvotno preiskavo ali glede na vmesne preiskave v zvezi z vračilom in preiskave v zvezi z vmesnim pregledom – Konstruirana izvozna cena – Odštetje plačanih protidampinških dajatev – Prepričljiv dokaz“

1. Svet je leta 2008 sprejel Uredbo (ES) št. 172/2008[2] o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz fero-silicija (zlitine, ki se uporablja za proizvodnjo železa in jekla) s poreklom iz – med drugimi državami – Rusije[3].

2. S to uredbo je bila uvedena protidampinška dajatev (v višini 22,7 %), ki se uporablja za neto ceno franko meja Unije, pred plačilom carinske dajatve, za izdelke, ki jih proizvajata družbi s sedežem v Rusiji[4], s katerima je bila povezana družba RFA International, LP (v nadaljevanju: RFA)[5].

3. Podjetja, na katera so se nanašali protidampinški ukrepi iz prvotne uredbe, so zaporedoma začela več postopkov, v katerih so predlagala razglasitev delne ničnosti te uredbe, njen pregled ali vračilo že plačanih protidampinških dajatev.

4. Družba RFA je to vračilo uveljavljala v zvezi z zneski, ki so bili iz naslova protidampinških dajatev plačani od 1. oktobra 2010 do 31. decembra 2012.

5. Komisija je ta zahtevek za vračilo 18. decembra 2014 zavrnila s sklepi C(2014) 9805 final, C(2014) 9806 final, C(2014) 9807 final, C(2014) 9808 final, C(2014) 9811 final, C(2014) 9812 final in C(2014) 9816 final (v nadaljevanju: izpodbijani sklepi).

1 Jezik izvirnika: španščina.

2 Uredba Sveta z dne 25. februarja 2008 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in o dokončnem pobiranju začasne dajatve, uvedene na uvoz fero-silicija s poreklom iz Ljudske republike Kitajske, Egipta, Kazahstana, Nekdanje jugoslovanske republike Makedonije in Rusije (UL 2008, L 55, str. 6; v nadaljevanju: prvotna uredba).

3 Postopek je bil začet na podlagi pritožbe, ki jo je 25. februarja 2008 vložil Povezovalni odbor industrije železnih litin (Euroalliages).

4 Šlo je za družbi Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (v nadaljevanju: CHEMK) in Kuzneckie Ferrsplavy OAO (v nadaljevanju: KF).

5 Družba RFA ima v Švici podružnico, ki za družbi CHEMK in KF upravlja prodajo za izvoz, zlasti v Evropsko unijo.

6. Družba RFA je 4. marca 2015 pri Splošnem sodišču vložila tožbo za razglasitev ničnosti teh sklepov, pri čemer je zatrjevala kršitev več določb Uredbe (ES) št. 1225/2009[6].

7. Splošno sodišče je tožbo družbe RFA zavrnilo s sodbo z dne 15. novembra 2018[7], zoper katero je bila vložena zadevna pritožba.

I. Pravni okvir. Uredba št. 1225/2009

8. Člen 11 določa:

„[…]

8. Ne glede na odstavek 2 lahko uvoznik zaprosi za vračilo pobranih dajatev, kjer se pokaže, da je bila stopnja dampinga, na osnovi katere so bile dajatve plačane, odstranjena ali pa zmanjšana na raven, ki je nižja kot raven veljavne dajatve.

Ko zahteva vračilo protidampinških dajatev, mora uvoznik Komisiji predložiti prošnjo. Prošnja se posreduje preko države članice z ozemlja, na katerem so bili izdelki sproščeni v prosti promet, v šestih mesecih od datuma, ko so pristojni organi na ustrezen način določile znesek dokončnih dajatev, ki naj se zaračunajo, ali od datuma, ko je bila dokončno sprejeta odločitev, da se poberejo zneski zavarovanja dani v obliki začasne dajatve. Države članice nemudoma posredujejo prošnjo Komisiji.

Prošnja za vračilo denarja velja kot ustrezno podprta z dokazi, če vsebuje natančne informacije o znesku protidampinških dajatev, katerega vračilo se zahteva, in vso carinsko dokumentacijo, ki se nanaša na izračun in plačilo tega zneska. Vsebovati mora tudi dokaz za reprezentativno obdobje, ki bo kazal normalne vrednosti in izvozne cene pri izvozu v Skupnost za izvoznika ali proizvajalca, za katerega dajatev velja. V primerih, kjer uvoznik ni povezan z zadevnim izvoznikom ali proizvajalcem in take informacije niso takoj dostopne, ali pa, kjer izvoznik ali proizvajalec noče dati uvozniku teh informacij, mora prošnja vsebovati izjavo izvoznika ali proizvajalca, da je bila stopnja dampinga zmanjšana ali odstranjena, kot je to določeno v tem členu, in da bodo ustrezni podporni dokazi o tem dostavljeni Komisiji. Če izvoznik ali proizvajalec takih dokazov ne pošlje v razumnem roku, bo prošnja zavrnjena.

Komisija se po posvetovanju s Svetovalnim odborom odloči, ali in v kolikšni meri naj prošnji ugodi, lahko pa se ob vsakem času tudi odloči, da začne vmesni pregled, nakar se informacije in ugotovitve takega pregleda, ki se izvaja v skladu z določbami, ki veljajo za take preglede, uporabijo za odločitev, ali in v kolikšni meri je vračilo denarja upravičeno. […]

9. Pri vseh preiskavah, povezanih z ustreznim pregledom ali vračilom denarja, ki se izvajajo v skladu s tem členom, Komisija, pod pogojem, da se okoliščine ne spremenijo, uporabi isto metodologijo kakor pri preiskavi, na osnovi katere je bila dajatev določena, ob ustreznem upoštevanju člena 2, še posebej odstavka 11 in 12, ter člena 17.

10. Pri vsaki preiskavi, ki se izvaja v skladu s tem členom, Komisija pregleda zanesljivost izvoznih cen v skladu z členom 2. Vendar pa, kjer se odloči računsko določiti izvozno ceno v skladu s členom 2(9), jo izračuna brez odštevanja zneskov plačanih protidampinških dajatev, če se dostavijo prepričljivi dokazi, da se dajatev ustrezno odraža v cenah pri nadaljnji prodaji in v vseh nadaljnjih prodajnih cenah v Skupnosti.“

6 Uredba Sveta z dne 30. novembra 2009 o zaščiti proti dampinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL 2009, L 343, str. 51; v nadaljevanju: osnovna uredba).

7 Sodba RFA International/Komisija (T-113/15, neobjavljena, EU:T:2018:783; v nadaljevanju: izpodbijana sodba).

II. Dejansko stanje spora

9. Za boljše razumevanje nastanka dejanskega stanja je treba spomniti na postopke, v katerih so družba RFA (ali podjetji, s katerima je povezana) uveljavljala zahtevke v zvezi s temi protidampinškimi dajatvami, o katerih sta se morali opredeliti tako Splošno sodišče kot Sodišče.

A. (Prva) ničnostna tožba

10. Po sprejetju prvotne uredbe leta 2008 sta družbi CHEMK in KF pri Splošnem sodišču vložili tožbo, s katero sta predlagali, naj se jo v delu razglasi za nično.

11. Splošno sodišče je to tožbo zavrnilo s sodbo z dne 25. oktobra 2011 [8], zoper katero sta tožeči družbi vložili pritožbo.

12. Sodišče je s sodbo z dne 28. novembra 2013 pritožbo zavrnilo [9].

B. Prvi postopek pregleda in (druga) ničnostna tožba

13. Družbi CHEMK in KF sta 30. novembra 2009 predlagali vmesni pregled prvotne uredbe.

14. Ta postopek se je končal s sprejetjem Izvedbene uredbe (EU) št. 60/2012 [10], s katero je bil potrjen prvotni protidampinški ukrep.

15. Družbi CHEMK in KF sta pri Splošnem sodišču vložili tožbo za razglasitev delne ničnosti Izvedbene uredbe št. 60/2012.

16. Splošno sodišče je to tožbo zavrnilo s sodbo z dne 28. aprila 2015 [11], zoper katero sta tožeči družbi vložili pritožbo.

17. Sodišče je s sklepom z dne 9. junija 2016 [12] to pritožbo zavrnilo.

C. Zaporedni postopki v zvezi z vračilom

1. Prvo in drugo obdobje preiskave v zvezi z vračilom in (tretja) ničnostna tožba

18. Družbi CHEMK in KF sta med 30. julijem 2009 in 10. decembrom 2010 vložili več prošenj za vračilo protidampinških dajatev, plačanih med 7. januarjem 2009 in 10. decembrom 2010.

19. Preiskava v zvezi z vračilom se je nanašala na obdobje od 1. oktobra 2008 do 30. septembra 2010, ki ga je Komisija razdelila na podobdobji, in sicer „prvo obdobje preiskave v zvezi z vračilom“ od 1. oktobra 2008 do 30. septembra 2009 in „drugo obdobje preiskave v zvezi z vračilom“ od 1. oktobra 2009 do 30. septembra 2010.

8 Sodba CHEMK in KF/Svet (T-190/08, EU:T:2011:618).

9 Sodba CHEMK in KF/Svet (C-13/12 P, neobjavljena, EU:C:2013:780).

10 Izvedbena uredba Sveta z dne 16. januarja 2012 o zaključku delnega vmesnega pregleda v skladu s členom 11(3) Uredbe (ES) št. 1225/2009 protidampinških ukrepov, ki se uporabljajo za uvoz fero-silicija s poreklom med drugim iz Rusije (UL 2012, L 22, str. 1).

11 Sodba CHEMK in KF/Svet (T-169/12, EU:T:2015:231).

12 Sklep CHEMK in KF/Svet (C-345/15 P, neobjavljen, EU:C:2016:433).

20. Komisija je 10. avgusta 2012 sprejela sklepe C(2012) 5577 final, C(2012) 5585 final, C(2012) 5588 final, C(2012) 5595 final, C(2012) 5596 final, C(2012) 5598 final in C(2012) 5611 final, s katerimi je ugodila prošnjam za vračilo za prvo obdobje preiskave v zvezi z vračilom, prošnje v zvezi z drugim obdobjem pa zavrnila.

21. Družba RFA je te sklepe izpodbijala pri Splošnem sodišču, ki je njeno tožbo zavrnilo s sodbo z dne 17. marca 2015 [13].

22. Družba RFA je zoper sodbo Splošnega sodišča z dne 17. marca 2015 vložila pritožbo. Sodišče je s sodbo z dne 4. maja 2017 pritožbo zavrnilo. [14]

2. Tretje in četrto obdobje preiskave v zvezi z vračilom in (četrta) ničnostna tožba

23. Družba RFA je med 1. marcem 2011 in 26. junijem 2013 vložila nove prošnje za vračilo protidampinških dajatev, tokrat za obdobje od 1. oktobra 2010 do 31. decembra 2012.

24. Komisija je to obdobje razdelila na dve podobdobji („tretje obdobje preiskave v zvezi z vračilom“ od 1. oktobra 2010 do 31. decembra 2011 in „četrto obdobje preiskave v zvezi z vračilom“ od 1. januarja 2012 do 31. decembra 2012) in z izpodbijanimi sklepi zavrnila prošnje družbe RFA.

25. Družba RFA je 4. marca 2015 pri Splošnem sodišču vložila (četrto) ničnostno tožbo, s katero je izpodbijala te sklepe. Predlogi družbe RFA so bili zavrnjeni s sodbo z dne 15. novembra 2018, zato je zoper njo vložila obravnavano pritožbo.

D. Drugi postopek pregleda in (peta) ničnostna tožba

26. Komisija je po izteku protidampinških ukrepov, sprejetih v prvotni uredbi, začela postopek *pregleda zaradi izteka*, ki se je končal z Izvedbeno uredbo (EU) št. 360/2014 [15], s katero je ohranila protidampinško dajatev v višini 22,7 %, določeno s prvotno uredbo.

27. Družbi CHEMK in KF sta Izvedbeno uredbo št. 360/2014 izpodbijali pred Splošnim sodiščem, ki je njuno tožbo zavrnilo s sodbo z dne 15. novembra 2018 [16]. Ta sodba je postala pravnomočna.

III. Postopek pred Splošnim sodiščem

28. Družba RFA je v ničnostni tožbi, ki jo je 4. marca 2015 vložila zoper izpodbijane sklepe, uveljavljala tri tožbene razloge, od katerih je zdaj upošteven le drugi, s katerim je očitala, da je bil s temi sklepi kršen člen 11(9) in (10) osnovne uredbe.

29. Glede trditev družbe RFA in Komisije v zvezi s tem pritožbenim razlogom napotujem na točke od 58 do 68 izpodbijane sodbe, v katerih je Splošno sodišče povzelo njune argumente.

13 Sodba RFA International/Komisija (T-466/12, EU:T:2015:151).

14 Sodba RFA International/Komisija (C-239/15 P, neobjavljena, EU:C:2017:337).

15 Izvedbena uredba Komisije (EU) št. 360/2014 z dne 9. aprila o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz fero-silicija s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Rusije po pregledu zaradi izteka ukrepa v skladu s členom 11(2) Uredbe Sveta (ES) št. 1225/2009 (UL 2014, L 107, str. 13).

16 Sodba CHEMK in KF/Komisija (T-487/14, EU:T:2018:792).

30. Zato bom navedel le točke od 69 do 75 in od 77 do 79 izpodbijane sodbe, v katerih je Splošno sodišče pojasnilo, zakaj je zavrnilo ta razlog za razglasitev ničnosti. Razlogovalo je tako:

„69 V zvezi s tem je treba najprej poudariti, da je v zvezi z uporabo člena 11(10) osnovne uredbe upravičeno, da Komisija v primeru, če so se proizvodni stroški zadevnih izdelkov med prvotno upoštevanim obdobjem preiskave in novim obdobjem preiskave znatno spremenili, pri ugotavljanju, ali so protidampinške dajatve ustrezno odražene v cenah pri nadaljnji prodaji teh izdelkov v Uniji v zadnjenavedenem obdobju, ne upošteva cen pri nadaljnji prodaji, uporabljenih v prvem od teh obdobij, temveč te, ugotovljene v novem obdobju preiskave. Ti preudarki veljajo, tudi če je mogoče šteti, da se je metodologija v primerjavi s tem, kar je bilo storjeno v okviru prejšnje preiskave, spremenila – kar je, drugače kot je Komisija primarno trdila v izpodbijanih sklepih, podano v obravnavanem primeru – kakor je bilo pojasnjeno v točki 22 zgoraj.

70 Namen te prakse je zagotoviti zanesljivost analize v primerjavi z zapletenimi položaji na gospodarski ravni, ne samo da bi se upravičila utemeljenost ukrepov, sprejetih na podlagi protidampinških pravil, ampak tudi da bi se zagotovilo spoštovanje splošnega načela prava Unije glede enake obravnave med izvajalci, na katere bi se ta ukrep lahko nanašal. Čeprav zagotavljanje zanesljivosti primerjave položaja med obema obdobjema v ekonomski analizi načeloma upravičuje uporabo iste metodologije, pa to ni podano, če so se zadevni parametri dovolj spremenili, da bi prej uporabljena metodologija postala neprimerna za zagotovitev zanesljivega rezultata, v tem primeru pri presoji, ali so bile protidampinške dajatve pravilno upoštevane v cenah pri preprodaji in nadaljnjih prodajnih cenah v Uniji ali ne (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 18. septembra 2014, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, točki 50 in 59). Kot trdi Komisija, če se stroški proizvodnje med tema dvema obdobjema znatno povečajo, zvišanje cen pri nadaljnji prodaji v Uniji, čeprav znatno, ne zagotavlja nujno, da so bile protidampinške dajatve pri določanju teh cen ustrezno izražene, to je v celoti vključene. Stroški proizvodnje bi se lahko bolj povišali kot cene. V tem primeru zainteresirane stranke, tudi če so nove cene višje od ravni starih cen in protidampinških dajatev, ne prenašajo ustrezno protidampinških dajatev glede na razvoj njihovih proizvodnih stroškov.

71 Trditve, ki jih je v obravnavani zadevi navedla tožeča stranka, ne morejo omajati te analize. Prvič, v nasprotju s tem, kar v bistvu trdi tožeča stranka, člen 11(10) osnovne uredbe nikakor ne pomeni, kolikor se nanaša na vprašanje, ali ‚se dajatev ustrezno odraža v cenah pri nadaljnji prodaji‘, da bi za utemeljitev pozitivnega odgovora poleg cene pri nadaljnji prodaji, kakor se je zaračunavala prej, v novo ceno pri nadaljnji prodaji moral biti vključen samo ekvivalent protidampinške dajatve. Dodatna dajatev se namreč glede na stroške, ki običajno nastanejo, ‚ustrezno odraža‘ le, če je dodana tem drugim stroškom. Če pa se ti drugi stroški povišajo, cena pri nadaljnji prodaji pa se manj poveča, je v resnici dajatev le delno, ali pa sploh ni, dodana tem drugim stroškom, čeprav je bil ekvivalent dajatve dodan ceni pri nadaljnji prodaji, kakor se je zaračunavala prej. Odlomek iz obvestila Komisije o vračilu protidampinških dajatev, na katerega se sklicuje tožeča stranka in ki je naveden v točki 58 zgoraj, nikakor ni v nasprotju s to analizo. Enako velja za sodbo z dne 18. novembra 2015, Einhell Germany in drugi proti Komisiji (T-73/12, EU:T:2015:865), na katero se je sklicevala tožeča stranka. Zlasti iz točke 155 te sodbe je, ob upoštevanju njenega sobesedila, razvidno, da bi za določitev, ali so te dajatve upoštevane v novih cenah nadaljnje prodaje v Uniji ali ne, lahko bila primerna drugačna metodologija, kot je primerjava cen pri nadaljnji prodaji v Uniji pred uvedbo protidampinških dajatev in po njej.

72 Kar zadeva dejstva obravnavanega primera, je treba v zvezi s četrtim obdobjem preiskave v zvezi z vračilom, ki ustreza letu 2012, navesti, da je Komisija v izpodbijanih sklepih, na primer v uvodni izjavi 85 Sklepa C(2014) 9805 final, ugotovila, da so se proizvodni stroški glede na obdobje prvotne preiskave občutno povečali, in sicer za 109 %, ne da bi tožeča stranka to z vsebinskega vidika izpodbijala, zlasti v okviru te tožbe. V teh okoliščinah je Komisija pri ugotavljanju, ali so bile protidampinške dajatve ustrezno odražene v cenah pri nadaljnji prodaji v Uniji, ki jih je tožeča

stranka za račun družb CHEMK in KF uporabljala v četrtem obdobju preiskave v zvezi z vračilom, upravičeno upoštevala proizvodne stroške, ugotovljene leta 2012, namesto cen pri nadaljnji prodaji, ki so bile uporabljene v obdobju prvotne preiskave.

73 V položaju, v katerem – kot je Komisija poudarila v izpodbijanih sklepih, denimo v uvodni izjavi 84 Sklepa C(2014) 9805 final – cene pri nadaljnji prodaji le v 1 % primerov pokrivajo stroške proizvodov, vključno s protidampinško dajatvijo, pa nikakor ni dokazano, da se te dajatve ustrezno odražajo.

74 Celo 100-odstotno zvišanje cen pri nadaljnji prodaji v Uniji med obdobjem prvotne preiskave in četrtim obdobjem preiskave v zvezi z vračilom, na katero se sklicuje tožeča stranka, v tem okviru ne zadostuje za dokaz, da so bile protidampinške dajatve v celoti odražene v drugem od teh obdobij. Kot je bilo v bistvu navedeno v točki 70 zgoraj, namreč zadostuje, da so se proizvodni stroški povečali več kot zaračunane cene, da te ne odražajo ustrezno protidampinških dajatev glede na razvoj proizvodnih stroškov. To pa je *a priori* ugotovljeno z dejstvom, ki ga je poudarila Komisija, da v 99 % primerov stroški proizvodov, vključno s protidampinško dajatvijo, niso bili zajeti v cenah pri nadaljnji prodaji v Uniji leta 2012.

75 Komisija je torej upravičeno odštela protidampinške dajatve od cen pri nadaljnji prodaji prvemu neodvisnemu kupcu v Uniji, da bi določila konstruirane izvozne cene za četrto obdobje preiskave v zvezi z vračilom, saj ni bilo dokazano, da je bila protidampinška dajatev ustrezno odražena v prvi od teh cen.

[…]

77 Vendar Komisija pravilno trdi, kot je pojasnila v izpodbijanih sklepih, na primer v točki 78 uvodne izjave Sklepa C(2014) 9805 final, da je treba analizo cen pri nadaljnji prodaji v Uniji za namene ugotovitve, koliko odražajo protidampinške dajatve, opraviti v fazi trgovanja po plačilu teh dajatev, torej po definiciji v fazi trgovanja, v kateri so v ceni upoštevani stroški, ki dodatno nastanejo poleg teh, ki so bili upoštevani v fazi cen ‚franko tovarna' ali CIF (cena CIF (Cost, Insurance and Freight; stroški, zavarovanje in prevoznina)). V zvezi s tem je treba poudariti, da je razlog za to, da osnovna uredba določa, da se nekatere cene lahko prilagodijo ravni trgovanja, ki ni ta, na kateri se uporabljajo, zagotovitev poštene primerjave cen, ki ne odražajo nujno istih storitev. Zato člen 2(10)(d) osnovne uredbe (zdaj člen 2(10)(d) Uredbe (EU) 2016/1036[17]) določa, da utegnejo biti za pošteno primerjavo izvozne cene in normalne vrednosti potrebne prilagoditve, s katerimi se upoštevajo različne ravni trgovanja, na katerih so bile te cene uporabljene. Vendar to ne velja, če se ugotavlja le cena pri nadaljnji prodaji v Uniji v okviru člena 11(10) osnovne uredbe, ki ne določa takih prilagoditev. Po drugi strani pa, ker Komisija za namene uporabe te določbe v nekaterih primerih, kakršen je ta iz obravnavane zadeve, cene pri nadaljnji prodaji upravičeno analizira ob upoštevanju vseh stroškov, nastalih pred to nadaljnjo prodajo, kot je bilo opozorjeno v točki 69 zgoraj, analiza cen, določenih v fazi cen ‚franko tovarna' ali CIF, tudi če se jih umetno poveča za protidampinške dajatve – kot naj bi bilo v skladu s trditvami tožeče stranke storjeno – torej brez upoštevanja nekaterih stroškov, nastalih pred to nadaljnjo prodajo, ne bi bila koherentna. Poleg tega v takih okoliščinah ni treba opraviti primerjave cen pri nadaljnji prodaji v Uniji, uporabljenih v dveh zaporednih obdobjih, na katero lahko, kot v obravnavani zadevi, vpliva časovno neujemanje ravni trgovanja, na katerih so jih uvozniki zadevnih proizvodov zaračunali prvim neodvisnim kupcem v Uniji. Je pa treba nujno preveriti, ali je z dokazi, ki jih je predložil zadevni uvoznik, izkazano, da cena, ki so jo ti kupci dejansko plačali v obdobju, ki je predmet preiskave, ustrezno odraža protidampinške dajatve. V zvezi s tem je bilo v izpodbijanih

17 Uredba (EU) Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2016 o zaščiti proti dampinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske unije (UL 2016, L 176, str. 21).

sklepih ugotovljeno, ne da bi tožeča stranka to izpodbijala, da je ta v zadevnem obdobju proizvode večinoma prodajala na podlagi cene ‚dobavljeno, dajatve plačane', torej ob vključitvi vseh stroškov, nastalih pred dobavo, zaradi česar je bilo zgoraj navedeno preverjanje olajšano.

78 Zato se tožeča stranka ni mogla opreti na spreminjanje cen v fazi cen ‚franko tovarna' ali CIF, četudi povečanih za protidampinške dajatve, da bi pokazala, da je v tretjem obdobju preiskave v zvezi z vračilom v svojih cenah pri nadaljnji prodaji v Uniji odražala protidampinške dajatve. Tožeča stranka bi morala predložiti dokaze za to, da so cene ‚dobavljeno, dajatve plačane', ki jih je uporabljala v zadevnem obdobju, zajemale vse stroške, ki so ji v tej fazi nastali v zvezi z zadevnimi proizvodi, vključno s protidampinškimi dajatvami, česar pa ni storila. Komisija je torej povsem upravičeno od cen pri nadaljnji prodaji prvemu neodvisnemu kupcu v Uniji odštela protidampinške dajatve, da bi izračunala konstruirane izvozne cene za tretje obdobje preiskave v zvezi z vračilom, saj ni bilo dokazano, da je bila protidampinška dajatev ustrezno odražena v prvi od teh cen. Zato ni treba preučiti trditev strank v zvezi z zanesljivostjo ali načinom izračuna teh cen ‚franko tovarna' in CIF. V zvezi s trditvijo tožeče stranke v repliki, da bi imela tudi primerjava cen pri nadaljnji prodaji v fazi ‚dobavljeno, dajatve plačane' rezultat, katerega posledica bi moralo biti delno povračilo dajatev, je treba ugotoviti, da nikakor ni dovolj utemeljena, da bi se jo lahko upoštevalo v okviru nadzora zakonitosti izpodbijanih sklepov (glej v tem smislu sodbo z dne 17. marca 2015, RFA International/Komisija, T-466/12, EU:T:2015:151, točka 44 in navedena sodna praksa).

79 Iz navedenega izhaja, da tudi drugi tožbeni razlog, ki ga uveljavlja tožeča stranka in ki temelji na kršitvi člena 11 (9) in (10) osnovne uredbe pri konstruiranju izvozne cene, ni utemeljen."

IV. Postopek pred Sodiščem in predlogi strank

31. Pritožba je bila v sodnem tajništvu Sodišča vložena 25. januarja 2019.

32. Družba RFA Sodišču predlaga, naj izpodbijano sodbo razveljavi in dokončno odloči o sporu, če stanje postopka to dovoljuje. Podredno predlaga, naj se zadeva vrne Splošnemu sodišču v ponovno odločanje. V vsakem primeru predlaga, naj se plačilo stroškov naloži Komisiji.

33. Komisija Sodišču predlaga, naj pritožbo zavrne in plačilo stroškov naloži družbi RFA.

34. Namesto obravnave, ki je bila razpisana za 25. marec 2020, je Sodišče strankam postavilo vprašanja, na katera so lahko odgovorile pisno.

V. Preučitev pritožbe

A. Uvodne ugotovitve

35. Iz opisa okoliščin spora je razvidno, da je uvedbi protidampinških dajatev s prvotno uredbo sledil niz različnih peripetij v zvezi s temi dajatvami (ničnostne tožbe, prošnje za vračilo pobranih dajatev in preiskave v zvezi s pregledom, tako vmesne kot zaradi izteka), ki jih pri obravnavi te pritožbe ni mogoče prezreti.

36. Zato je prav, da pred preučitvijo pritožbenih razlogov spomnim, da je v skladu z določili osnovne uredbe po odobritvi protidampinških dajatev na splošno mogoče opraviti njihov pregled ali zaprositi za njihovo vračilo.

37. V zvezi s *pregledom* je Sodišče v sodbi z dne 18. septembra 2014[18] napravilo te preudarke: „[…] [P]ri pregledih ukrepov, ki se na podlagi člena 11(2) osnovne uredbe iztekajo, je treba v bistvu preučiti, ali bi zaradi odprave prvotnega protidampinškega ukrepa verjetno prišlo do nadaljevanja ali do ponovnega pojava dampinga in škode. […] [P]ri vmesnem pregledu na podlagi člena 11(3) te uredbe lahko Komisija, zato da predlaga, naj se protidampinška dajatev, določena po prvotni preiskavi, odpravi, spremeni ali ohrani, med drugim oceni, ali so se okoliščine glede dampinga in škode bistveno spremenile oziroma ali obstoječi ukrepi dosegajo želene rezultate pri odstranjevanju škode, ki je bila prej ugotovljena“.

38. V postopku *vračila*, ki je sicer podoben postopku vmesnega pregleda (na podlagi člena 11(8), četrti pododstavek, osnovne uredbe je pravzaprav dopuščena njuna združitev), pa je mogoča le preučitev dejanske stopnje dampinga, ne pa tudi ponovna preučitev splošnega vprašanja škode.

39. Elementi, ki so skupni postopkoma v zvezi s pregledom in vračilom pobranih dajatev, so vsebovani v členu 11 (9) in (10) osnovne uredbe; to pa sta prav ti določbi, za kateri družba RFA meni, da ju je Splošno sodišče kršilo:

– odstavek 9 se nanaša na metodologijo, ki jo je treba uporabiti pri preiskavah, povezanih z ustreznim pregledom in vračilom. Pravilo je, da se v teh preiskavah uporabi ista metodologija, „kakor pri preiskavi, na osnovi katere je bila dajatev določena“, če se okoliščine ne spremenijo.

– Odstavek 10 se nanaša na računsko določitev izvozne cene. V delu, ki je upošteven za obravnavani okvir, določa, da se ta cena – pod pogoji, ki jih bom obravnaval spodaj – lahko določi „brez odštevanja zneskov plačanih protidampinških dajatev“.

B. Pritožbeni razlogi

40. Družba RFA navaja, da s pritožbo „izpodbija le ugotovitve Splošnega sodišča v zvezi z drugim tožbenim razlogom, ki ga je uveljavljala na prvi stopnji, konkretno ugotovitve iz točk od 69 do 75 in od 77 do 79 izpodbijane sodbe“[19].

1. Prvi pritožbeni razlog: „Splošno sodišče je napačno razlagalo člen 11(9) osnovne uredbe in upoštevno sodno prakso ter prišlo do vsebinsko nenatančnih dejanskih ugotovitev“

41. Pritožbeni razlog je razdeljen na dva dela.

a) Prvi del: neobstoj obrazložitve

1) Trditve pritožnice in Komisije

42. Trditev družbe RFA v zvezi z domnevnim neobstojem obrazložitve je lakonična. Trdi le, da „Splošno sodišče ni obravnavalo trditve tožeče stranke o tem, da se okoliščine niso spremenile“[20].

43. Komisija navaja, da Splošno sodišče nima obveznosti izčrpno odgovoriti na vsako posamično trditev tožeče stranke, ampak zadostuje, če utemeljitev izhaja iz obrazložitve odločbe.

18 Sodba Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, točki 52 in 55; v nadaljevanju: sodba Valimar). Sodišče je glede nadzora Komisije v zvezi z vmesnim pregledom dodalo, da „lahko […] opravi ne le retrospektivno analizo razvoja zadevnega položaja od uvedbe prvotnega dokončnega ukrepa naprej, da oceni potrebo po ohranitvi ali spremembi tega ukrepa za preprečitev dampinga, ki povzroča škodo, ampak tudi prospektivno analizo verjetnega razvoja položaja od sprejetja ukrepa za pregled naprej, da bi ocenila verjeten vpliv odprave ali spremembe navedenega ukrepa.“

19 Pritožba, točka 16.

20 *Ibidem*, točka 28.

2) Presoja

44. Ni lahko razumeti očitkov, ki jih v zvezi s tem navaja družba RFA, saj je priznala, da „je Splošno sodišče ugotovilo, da povečanje proizvodnih stroškov pomeni spremembo okoliščin, zaradi katere je upravičena sprememba metodologije izračuna izvozne cene v skladu s členom 11(9) osnovne uredbe“ [21].

45. Splošno sodišče je v obrazložitvi izpodbijane sodbe dejansko pojasnilo, zakaj so po njegovem mnenju obstajali zadostni razlogi za to, da je Komisija upravičeno spremenila metodologijo izračuna.

46. Konkretno je v točki 70 te sodbe poudarilo, da ni treba uporabiti iste metodologije, „če so se zadevni parametri dovolj spremenili, da bi prej uporabljena metodologija postala neprimerna za zagotovitev zanesljivega rezultata“.

47. Splošno sodišče je izhajajoč iz te premise poudarilo, da so se v obravnavani zadevi ti parametri – zlasti stroški proizvodnje – spreminjali. Res je sicer (in to je lahko vir določene zmede), da je to spreminjanje proizvodnih stroškov običajen element presoje o odpravi protidampinških dajatev pri izračunu izvozne cene na podlagi člena 11(10) osnovne uredbe. Vendar to ni ovira za to, da Splošno sodišče v okviru obrazložitve to povečanje proizvodnih stroškov z vsebinskega vidika šteje tudi za dejavnik, ki povzroči *spremembo okoliščin*, zaradi katere je bila upravičena *sprememba* uporabljene *metodologije*.

48. Glede na to Splošno sodišče pri obrazložitvi izpodbijane sodbe ni storilo napake, zaradi katere bi bila ta sodba lahko razveljavljena. Obrazložitev Splošnega sodišča – tudi če bi bila napačna – obstaja in je zadostna, da tožeča stranka razume njeno vsebino, s katero se vsebinsko ne strinja.

49. Poleg tega je treba upoštevati, da je Komisija v izpodbijanih sklepih poudarila vse spremembe dejanskih okoliščin in pomembne premene, do katerih je glede na prvotno preiskavo prišlo med preiskavo v teku in zaradi katerih je bila upravičena uporaba druge metodologije.

50. Med temi spremembami je Splošno sodišče upoštevalo povečanje proizvodnih stroškov, kar je logično, saj se je družba RFA v tožbi sklicevala tudi na ta element, čeprav so bili podani še drugi [22].

51. Nazadnje je – kot je Sodišče v odgovoru na podobno trditev družbe RFA že pojasnilo v sodbi z dne 4. maja 2017 [23] – dovolj navesti, da je v okviru odločanja o pritožbi cilj nadzora Sodišča predvsem preveriti, ali je Splošno sodišče zadostno odgovorilo na *vse* trditve tožeče stranke. V obravnavanem primeru je tako.

21 *Ibidem*, točka 22.

22 V točki 19 v povezavi s točko 21 Sklepa C(2014) 9805 final (ki ga je Splošno sodišče v izpodbijani sodbi uporabilo kot model) je navedeno, da so se stroški dveh ruskih proizvajalcev-izvoznikov v primerjavi s prvotno preiskavo bistveno (za okoli 100 %) povečali in da: (i) se je struktura domače prodaje skupine spremenila kmalu po koncu prvotne preiskave, (ii) so se trgovski izvozni tokovi ruskih proizvajalcev-izvoznikov spremenili, (iii) je med prvotno preiskavo proizvajalec izvoznik zadevni izdelek izvažal predvsem FOB (Free On Board (franko ladijski krov): prodajalec izdelek dobavi na krov ladje v pristanišču natovora; od tega trenutka so vsa tveganja in stroški na strani pridobitelja) in DDP (Delivered Duty Paid (dobavljeno, dajatve plačane): dobavitelj nosi vse stroške do dobave blaga pridobitelju na dogovorjeni točki v državi uvoza), po prvotni preiskavi pa sta začela prodajati EXW (cena EXW (Ex Works, franko tovarna): blago se izroči v obratih odsvojitelja in pridobitelj nosi vse tveganje (in stroške) do namembnega kraja); (iv) se je med prvotno preiskavo izdelek strankam v Uniji prodajal EXW, CIF: odsvojitelj nosi stroške zavarovanja in prevoza, pridobitelj pa prevzame blago na krovu ladje v namembnem pristanišču ter od tega trenutka nosi tveganja (in stroške) in DDP; po prvotni preiskavi se je nadaljnja prodaja izvajala predvsem DDP; v) sta vložnik in družba Am General LLC – Mishawaka, USA (v nadaljevanju: AMG) začela poslovati po prvotni preiskavi; vložnik je postal edini kupec izdelka in ga je izvažal zlasti v Evropsko unijo; družba AMG je vložniku zagotavljala upravne storitve, kot so obdelava naročil za nakup in prodajo, vključno z logistiko dobav, upravljanjem skladišč in fakturiranjem; vložnik ji je te naloge poveril konkretno v okviru izvozne dejavnosti skupine; in vi) so se razmere, ki so na trgu prevladovale med prvotno preiskavo, prav tako bistveno spremenile.

23 Sodba RFA International/Komisija (C-239/15 P, EU:C:2017:337) točka 27.

52. Vsekakor je treba še pripomniti, da čeprav bi se na podlagi nekaterih pasusov iz točk 69 in 78 izpodbijane sodbe lahko na prvi pogled zdelo, da gre razlogovanje Splošno sodišče čez okvir razlogovanja Komisije, to ne pomeni, da je obrazložitev izpodbijanih sklepov nadomestilo (temveč zgolj dopolnilo). Zato družba RFA v okviru svojega prvega pritožbenega razloga upravičeno ni očitala te navidezne nadomestitve obrazložitve.

b) Drugi del: domnevna napačna uporaba prava in vsebinsko nenatančne dejanske ugotovitve

1) Trditve pritožnice in Komisije

53. Družba RFA svoje trditve povzema tako: „[…] Komisija presoje tega, ali so protidampinške dajatve odražene v cenah pri nadaljnji prodaji, ni opravila glede na ceno pri nadaljnji prodaji, ugotovljeno v preiskavi, po kateri je bila sprejeta prvotna uredba, temveč glede na takratne stroške proizvodnje v Rusiji. To pomeni spremembo metodologije v smislu člena 11(9) osnovne uredbe. Komisija je navedla, da so se okoliščine od prvotne preiskave bistveno spremenile in da so se konkretno stroški proizvodnje ruskih izvoznikov povečali za približno 100 %. Vendar je povečanje stroškov že bilo prisotno in poznano v obdobjih preiskave, povezane z ustreznimi vračili denarja, med letoma 2008 in 2010“.

54. Komisija na podlagi besedila člena 11(9) trdi, da je edina veljavna referenca prvotna uredba, saj je ta podlaga, „na osnovi katere je bila dajatev določena“.

2) Presoja

55. Kot je bilo že pojasnjeno, se člen 11(9) osnovne uredbe nanaša – na eni strani – na „preiskavo, na osnovi katere je bila dajatev določena“, in – na drugi – na preiskave, povezane s pregledom in vračilom. V zadnjenavedenih preiskavah je treba uporabiti isto metodologijo kakor v prvonavedeni, razen če se okoliščine spremenijo.

56. Z domnevno kršeno določbo se torej zahteva le to, da se pozneje uporabi „ista metodologija, kakor pri preiskavi, na osnovi katere je bila dajatev določena“. Ker je bila v obravnavani zadevi protidampinška dajatev uvedena s prvotno uredbo, se je treba v skladu z besedilom določbe za referenco uporabiti metodologijo, uporabljeno v prvotni preiskavi , in ne metodologije, ki je bila uporabljena v katerem drugem trenutku.

57. Glede na to premiso (ki jo je, kot v dupliki navaja Komisija, družba RFA – drugače kot se je zdelo, da izhaja iz točke 25 njene tožbe – pozneje priznala v točki 9 svoje replike) drugemu delu prvega pritožbenega razloga ni mogoče pritrditi.

58. Družba RFA je v pritožbi zagovarjala stališče, da bi morala Komisija uporabiti isto metodologijo kot v *drugih* poznejših preiskavah, ki se razlikujejo od te, na podlagi katere so bile leta 2008 uvedene protidampinške dajatve. Zlasti je očitala, da Komisija (s čimer je grajala tudi Splošno sodišče, ki je pritrdilo njeni trditvi) ni uporabila metodologije, ki jo je prej uporabila pri odločanju o *vračilu* protidampinških dajatev, ki se nanašajo na druga predhodna obdobja[24].

24 Splošno sodišče je v (pravnomočni) sodbi v zadevi T-487/14, CHEMK in KF/Komisija (EU:T:2018:792) z istega dne kot sodba, izpodbijana v obravnavani zadevi, zavrnilo podoben predlog, ki sta ga družbi CHEMK in KF uveljavljali zoper dokončno odločitev v postopku pregleda zaradi izteka teh protidampinških dajatev. V skladu s točko 61 te sodbe „v obravnavanem primeru tožeči stranki pri *preiskavi zaradi izteka ukrepov ne zahtevata uporabe iste metode kot pri prvotni preiskavi, ampak uporabo iste metode, kot je bila uporabljena pri preiskavi, ki je vodila do sprejetja vmesne uredbe*. Gre namreč za vpliv protidampinških dajatev, ki po definiciji med obdobjem prvotne preiskave niso veljale“ (moj poudarek).

59. Ni izključeno, da bi trditev družbe RFA lahko hipotetično imela drugo pravno podlago od te, ki jo je sama izbrala (kršitev člena 11(9) osnovne uredbe). Vendar je edina pravna določba, za katero družba RFA v pritožbi (ki jo mora Sodišče upoštevati) meni, da je bila kršena, že omenjeni člen 11(9) osnovne uredbe, katerega napačno razlago očita Splošnemu sodišču.

60. V teh okoliščinah prvi pritožbeni razlog ne more uspeti, saj – ponavljam – razlaga, ki jo namesto razlage, ki jo je opravilo Splošno sodišče, predlaga RFA, ni v skladu z besedilom navedene določbe.

61. Kakor koli že, uporaba nove metodologije, drugačne od te, ki je bila uporabljena pri prejšnjih preiskavah, bi bila – kot poudarja Splošno sodišče – osnovana, če bi bilo ugotovljeno, da so se *okoliščine spremenile*. To možnost omenja v točki 70 izpodbijane sodbe: „čeprav zagotavljane zanesljivosti primerjave položaja med obema obdobjema v ekonomski analizi načeloma upravičuje uporabo iste metodologije, pa to ni podano, če so se zadevni parametri dovolj spremenili, da bi prej uporabljena metodologija postala neprimerna za zagotovitev zanesljivega rezultata.“ Splošno sodišče v tej točki potrjuje, kar je Sodišče že ugotovilo v sodbi Valimar.

62. Pri razjasnitvi, ali so se okoliščine dejansko spremenile, pa gre za presojo, ki – tako kot druge domnevne „vsebinsko nenatančne dejanske ugotovitve“, ki jih družba RFA očita Splošnemu sodišču – ne more biti podlaga za utemeljitev pritožbe, katere predmet so lahko le pravna in ne dejanska vprašanja.

63. V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišče namreč ni pristojno za ugotavljanje dejstev in načeloma niti za presojo dokazov, ki jih je Splošno sodišče sprejelo v podporo tem dejstvom [25]. Presoje o dejstvih iz izpodbijane sodbe torej ne morejo biti predmet pritožbe, razen če se zatrjuje izkrivljanje dokazov, ki očitno izhaja iz dokumentov v spisu, kar pa v obravnavani zadevi ni podano.

64. Glede na to, da je osrednje vprašanje poznejši vpliv protidampinških dajatev (ki je dejansko jedro spora), člen 11(9) osnovne uredbe vsekakor ni odločba, ki bi se lahko uporabila za njegovo rešitev. V prvotni preiskavi ni mogoče govoriti o primerni *metodologiji* za določitev vpliva ali neobstoja vpliva protidampinških dajatev: ta podatek po sami naravi stvari ne more biti del nobene prvotne preiskave, saj je njen namen ravno uvedba protidampinške dajatve.

65. Zato že po definiciji ne more obstajati *ista metodologija*, ki bi se tako v prvotni preiskavi kot v naknadnih preiskavah v zvezi z vračilom uporabila za ugotavljanje vpliva protidampinških dajatev na ceno pri nadaljnji prodaji izdelkov v Uniji. Enako ni mogoče govoriti o *spremembi metodologije*, saj – poudarjam – v prvotnih preiskavah v bistvu ni nobene metodologije za preverjanje vpliva dotlej neobstoječe protidampinške dajatve na cene pri nadaljnji prodaji.

66. Merila nespremenljivosti metodologije (razen če se spremenijo okoliščine) iz člena 11(9) osnovne uredbe v teh primerih torej ni mogoče uporabiti.

25 Med drugimi glej zlasti sodbo z dne 27. februarja 2020, Republika Litva/Komisija (C-79/19 P, EU:C:2020:129): „iz člena 256(1), drugi pododstavek, PDEU in člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije izhaja, da to ni pristojno za ugotavljanje dejstev in načeloma niti za presojo dokazov, ki jih je Splošno sodišče sprejelo v podporo tem dejstvom. Če so bili namreč ti dokazi pravilno pridobljeni in če so bila spoštovana splošna pravna načela ter pravila postopka glede dokaznega bremena in izvedbe dokazov, je samo Splošno sodišče pristojno za presojo vrednosti, ki jo je treba pripisati predloženim dokazom. Ta presoja torej razen v primeru izkrivljanja teh dejstev in dokazov ni pravno vprašanje, ki bi bilo predmet nadzora Sodišča“.

2. Drugi pritožbeni razlog

67. Družba RFA je svoj drugi pritožbeni razlog povzela tako: „Splošno sodišče je s tem, da je uporabilo napačno pravno merilo, napačno razlagalo člen 11(10) osnovne uredbe. S pravnim merilom, ki ga je oblikovalo Splošno sodišče, se zahteva, da je mogoče vključitev protidampinških dajatev v izvozne cene dokazati le s podatki o cenah DDP in s tem, da v novo ceno niso bile vključene le protidampinške dajatve, temveč tudi celota vseh nastalih stroškov proizvodnje. Niti člen 11(10) osnovne uredbe niti Obvestilo Komisije o vračilu protidampinških dajatev[26] ne vsebuje take zahteve“.

a) Prvi del: o tem, ali se pri izračunu izvozne cene upoštevajo ne le protidampinške dajatve, temveč tudi stroški proizvodnje

1) Trditve pritožnice in Komisije

68. Družba RFA graja vsebino točk od 72 do 75 izpodbijane sodbe in trdi, da se s členom 11(10) osnovne uredbe zahteva le, da proizvajalec predloži prepričljive dokaze, da je bila dajatev ustrezno odražena v prodajnih cenah v Uniji.

69. Po mnenju družbe RFA zadostuje, da se cene pri nadaljnji prodaji zvišajo dovolj glede na cene, ki so bile ugotovljene med prvotno preiskavo. Če bi bilo treba v tem okviru upoštevati tudi proizvodne stroške, bi morala Komisija njihovo vključitev določiti v členu 4.1(b) svojega obvestila o vračilu protidampinških dajatev[27].

70. Komisija trdi, da mora vložnik dokazati ne le to, da je prišlo do zvišanja cen pri nadaljnji prodaji, ampak tudi, da se dajatev „ustrezno odraža“ v teh cenah.

2) Presoja

71. V skladu s členom 11(8), prvi pododstavek, osnovne uredbe mora biti v postopkih v zvezi z vračilom pokazano, da je bila stopnja dampinga, na osnovi katere so bile dajatve plačane, odstranjena ali pa zmanjšana na raven, ki je nižja kot raven veljavne dajatve.

72. V skladu s členom 11(10) osnovne uredbe se računska določitev izvozne cene (v skladu s členom 2(9)) lahko opravi brez odštevanja zneskov plačanih protidampinških dajatev. Vendar je to možno le, „če se dostavijo prepričljivi dokazi, da se dajatev ustrezno odraža v cenah pri nadaljnji prodaji in v vseh nadaljnjih prodajnih cenah v Skupnosti“.

73. V tej točki pritožbe je izpostavljen problem, ki ga bom zaradi morebitnega pomena za druge primere najprej analiziral na splošno, nato pa posebej preučil v okoliščinah te zadeve.

26 UL 2014, C 164, str. 9.

27 Člen 4.1(b) (naslovljen „Izvajanje člena 11(10) osnovne uredbe“) Obvestila Komisije o vračilu protidampinških dajatev določa: „Kadar se izvozna cena računsko določi v skladu s členom 2(9) osnovne uredbe, jo Komisija izračuna brez odštevanja zneskov plačanih protidampinških dajatev, če se predložijo prepričljivi dokazi, da se dajatev ustrezno odraža v cenah pri nadaljnji prodaji in v vseh nadaljnjih prodajnih cenah v Uniji. Komisija bo preučila, ali povečanje prodajne cene za neodvisne stranke v Uniji med prvotnim obdobjem preiskave in obdobjem preiskave v zvezi z vračilom vključuje protidampinške dajatve.“

i) Določitev cene pri nadaljnji prodaji: ali se sme preučiti samo to, ali so protidampinške dajatve imele vpliv?

74. Trditev, ki jo družba RFA vedno znova ponavlja, je, da po predložitvi prepričljivih dokazov pri preučitvi, ali so bile protidampinške dajatve vključene (ali odražene) v cene pri nadaljnji prodaji, ni mogoče preverjati – Splošno sodišče je to, sledeč razlogovanju Komisije, dopustilo – vpliva drugih dejavnikov. Zato naj bi za to, da se šteje, da je bila protidampinška dajatev prenesena, zadostovalo, da so nove cene višje od vsote starih cen in te dajatve.

75. S to trditvijo se ne strinjam. Menim, da je bolj logično (in skladneje s celostno razlago pravila, ki se uveljavlja) trditi, da zgolj na podlagi tega, da so se cene pri nadaljnji prodaji v Uniji v primerjavi s prvotnimi cenami povečale, ni mogoče samodejno sklepati, da so protidampinške dajatve ustrezno in v celoti odražane v teh končnih cenah.

76. Mogoče je namreč sklepati, da nove cene, čeprav so višje od starih, ne odražajo ustrezno (torej ne vključujejo) protidampinških dajatev, če: (a) so se proizvodni stroški od začetka do konca upoštevnega obdobja znatno povečali in (b) nove cene pri nadaljnji prodaji ne izražajo tega zvišanja stroškov.

77. Ta argumentacija, o katere pravilnosti ne dvomim, je v bistvu enaka tej, ki jo je uporabilo Splošno sodišče: „Člen 11(10) osnovne uredbe namreč nikakor ne pomeni, kolikor se nanaša na vprašanje, ali ‚se dajatev ustrezno odraža v cenah pri nadaljnji prodaji', da bi za utemeljitev pozitivnega odgovora poleg cene nadaljnje prodaje, kakor se je zaračunavala prej, v novo ceno nadaljnje prodaje moral biti vključen samo ekvivalent protidampinške dajatve. Dodatna dajatev se glede na stroške, ki običajno nastanejo, ‚ustrezno odraža' le, če je dodana tem drugim stroškom. Če pa se ti drugi stroški povišajo, cena nadaljnje prodaje pa se manj poveča, je v resnici dajatev le delno, ali pa sploh ni, dodana tem drugim stroškom, čeprav je bil ekvivalent dajatve dodan ceni pri nadaljnji prodaji, kakor se je zaračunavala prej“ [28].

78. Naj dodam, da Komisija – kot upravičeno opozarja sama – v okviru svoje upravne prakse ne more spreminjati zavezujočih pravnih pravil, ki jih sprejmejo institucije Unije.

ii) Uporaba tega merila v izpodbijani sodbi

79. Splošno sodišče je pojasnilo, zakaj sklicevanje pritožnice, da so se cene pri nadaljnji prodaji med obdobjem prvotne preiskave in četrtim obdobjem preiskave v zvezi z vračilom povečale za več kot 100 %, ne zadostuje za dokaz, da so bile protidampinške dajatve v celoti odražene v teh cenah.

80. Menilo je, da „zadostuje, da so se proizvodni stroški povečali več kot zaračunane cene, da te ne odražajo ustrezno protidampinških dajatev glede na razvoj proizvodnih stroškov. To pa je *a priori* ugotovljeno z dejstvom, ki ga je poudarila Komisija, da v 99 % primerov stroški proizvodov, vključno s protidampinško dajatvijo, niso bili zajeti v cenah pri nadaljnji prodaji v Uniji leta 2012“ [29].

81. Splošno sodišče se ni strinjalo s trditvijo družbe RFA, da je predložila „prepričljiv dokaz“ o tem, da je protidampinška dajatev odražena v ceni pri nadaljnji prodaji, in da se zato znesek plačanih protidampinških dajatev ne bi smel odšteti. Kot bom v nadaljevanju obširneje pojasnil, je breme dokaza, ki je potreben za to, da se ta znesek ne odšteje, nesporno na strani gospodarskega subjekta, in ne Komisije, katere naloga je presoditi njegovo stopnjo *prepričljivosti*.

28 Točka 71 izpodbijane sodbe. Ta točka se ujema s točko 64 dokončne pravnomočne sodbe z dne 15. novembra 2018, CHEMK in KF/Komisija (T-487/14, EU:T:2018:792).

29 *Ibidem*, točka 74.

82. Znova je treba poudariti, da je spremembo presoje, ki jo je Splošno sodišče opravilo v zvezi z dokazi o dejstvih, v okviru pritožbenega postopka mogoče doseči le z omejenimi sredstvi, ki sem jih omenil zgoraj [30]. Poleg tega je bil v obravnavani zadevi dokazni standard, ki bi mu morala zadostiti pritožnica, posebej zahteven, saj bi morala predložiti dokaze, ki *prepričljivo* dokazujejo sporno dejstvo.

83. Če Splošno sodišče glede na to zahtevo obrazloženo pojasni, zakaj meni, da družbi RFA ni uspelo dokazati tega dejstva, bo Sodišče to presojo v pritožbenem postopku zelo težko spremenilo. V obravnavanem primeru ni podan nobeden od izjemnih razlogov za to (očitno izkrivljanje dejstev, razvidno iz dokumentov v spisu, ki to dokazujejo).

84. Poleg tega je treba upoštevati, da mora Splošno sodišče pri preverjanju elementov, ki jih je preučila Komisija, upoštevati merilo, da „imajo institucije Unije na področju skupne trgovinske politike in predvsem na področju ukrepov trgovinske zaščite zaradi zapletenosti gospodarskih, političnih in pravnih razmer, ki jih morajo preučiti, široko diskrecijsko pravico“ [31].

85. Uporaba tega merila v obravnavani zadevi govori v prid ohranitvi stališč Komisije in dodatno poveča standard dokaza, ki ga mora pritožnica izvesti za ovržbo obrazložitve izpodbijanih sklepov. [32]

86. Nazadnje ni mogoče spregledati, da četrto obdobje preiskave v zvezi z vračilom sovpada z časovnim razponom, ki je bil upoštevan v preiskavi v zvezi s pregledom zaradi izteka, ki se je končala s sprejetjem Izvedbene uredbe št. 360/2014. Kot sem že navedel, je bila tožba, ki sta jo zoper to uredbo vložili družbi CHEMK in KF (podjetji, povezani z družbo RFA), zavrnjena s sodbo Splošnega sodišča z dne 15. novembra 2018 [33], ki je pravnomočna.

87. Pri obravnavi te tožbe je prav tako bila analizirana sprememba metodologije pri preiskavi v zvezi z vmesnim pregledom, pozornost pa je bila posvečena tudi zvišanju proizvodnih stroškov kot odločilnemu elementu za odštetje protidampinških dajatev pri izračunu izvozne cene, pri čemer je Splošno sodišče prišlo do enakih ugotovitev kot v izpodbijani sodbi. Sorodnost te zadeve z obravnavano je več kot očitna, rezultat, do katerega je prišlo Splošno sodišče, pa se ujema z mojim odgovorom na ta del drugega pritožbenega razloga.

b) Drugi del: o tem, da so le podatki o cenah DDP sprejemljivi kot dokaz, da so bile protidampinške dajatve vključene v izvozne cene

1) Trditve pritožnice in Komisije

88. Družba RFA graja, da je Splošno sodišče v točkah 77 in 78 izpodbijane sodbe menilo, da je edina možnost za izvedbo dokaza o vključitvi protidampinških dajatev v ceno pri nadaljnji prodaji predložitev cen DDP.

89. V zvezi s tem se sklicuje na člen 4.1(b) Obvestila Komisije o vračilu protidampinških dajatev in dodaja, da z nobeno pravno določbo, ki se uporabi, ni urejeno, ali je treba predložiti cene DDP ali pa navesti cene EXW ali CIF, ki vsebujejo protidampinške dajatve.

30 Glej točko 63 in navedek iz sodne prakse Sodišča.

31 Sodba Valimar, točka 51, ob navajanju sodb z dne 27. septembra 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, točki 40 in 41), ter z dne 16. februarja 2012, Svet in Komisija/Interpipe Niko Tube in Interpipe NTRP (C-191/09 P in C-200/09 P, EU:C:2012:78, točka 63).

32 Sodišče je v sodbi Valimar obseg sodnega nadzora nad presojo, ki jo opravijo institucije, omejilo na „preverjanje spoštovanja procesnih pravil, pravilnosti ugotovljenega dejanskega stanja, ki se upošteva pri izpodbijani izbiri, neobstoja očitne napake pri presoji tega dejanskega stanja in neobstoja zlorabe pooblastil“ (točka 51).

33 Sodba CHEMK in KF/Komisija (T-487/14, EU:T:2018:792).

90. Komisija temu pristopu nasprotuje s trditvijo, da je v skladu s členom 11(10) osnovne uredbe pravilo tako, da se dajatev pri računski določitvi izvozne cene odšteje, in da mora biti za to, da se dajatev ne odšteje, dokaz o tem, da je vključena v cene pri nadaljnji prodaji, prepričljiv.

91. Komisija meni, da Splošno sodišče ni omejilo dokaznih sredstev pritožnice, ampak je uporabilo elemente, ki jih je ta predložila. Poleg tega ponavlja, da ne zadostuje, da se cene pri nadaljnji prodaji spreminjajo, ampak da je treba dokazati, da je protidampinška dajatev odražena v cenah pri nadaljnji prodaji.

2) Presoja

92. Splošno sodišče v izpodbijani sodbi ni omejilo – kot trdi družba RFA – dokaznih sredstev, ki jih lahko uporabi pritožnica. Nasprotno, ravnalo se je po merilu, ki ga je že določilo v sodbi Einhell Germany in drugi/Komisija: „dokaz o prenosu protidampinških dajatev na cene pri nadaljnji prodaji in vse nadaljnje prodajne cene v Uniji [se] pod pogojem, da je ‚prepričljiv', [lahko predloži] v kakršni koli obliki". [34]

93. V izpodbijani sodbi – poudarjam – sredstva za izvedbo dokaza, ki bi ga morala predložiti družba RFA, niso omejena. V njej je zgolj pojasnjeno, zakaj s temi, ki jih je ta družba predložila, v obravnavanem primeru ni bilo mogoče izvesti *prepričljivega* dokaza za to, da je bila protidampinška dajatev odražena v cenah pri nadaljnji prodaji.

94. Gre za dejanski položaj, ki ga je treba analizirati glede na okoliščine vsakega primera. Komisija je razložila, kako je v prejšnjih preiskavah lahko izpeljala sklepe o zbranih elementih, vključno z analizo gibanja cen pri nadaljnji prodaji, in takoj nato podrobno preučila različne podatke, zaradi katerih je menila, da predložene navedbe niso bile zanesljive.

95. To, da se v določenem okviru pride do neke rešitve, ne pomeni nujno, da bo v drugačnem okviru rezultat enak. Zato se je treba – kot je bilo storjeno v tej zadevi – osredotočiti na okoliščine novih obdobij preiskave v zvezi z vračilom.

96. Družba RFA je kot dokaz predložila preglednico, v kateri je bilo prikazano gibanje njenih tehtanih povprečnih cen EXW in CIF od prvotne preiskave do četrtega obdobja preiskave, s čimer je skušala pokazati, da so njene cene pri nadaljnji prodaji vključevale protidampinško dajatev.

97. Komisija je v izpodbijanih sklepih navedla več argumentov, iz katerih je razvidno, da ti podatki, ki jih je predložila družba RFA, niso zanesljivi. Z ničnostno tožbo se je skušalo doseči, da bi se trditve pritožnice sprejele brez večjih pridržkov, kar je Komisija zavrnila.

98. Splošno sodišče je na podlagi preučitve teh dokaznih elementov (ki jih je moralo ovrednotiti pod pogoji, ki sem jih omenil zgoraj) potrdilo presojo, ki jo je v zvezi z dokazi opravila Komisija, in to ugotovitev iz izpodbijane sodbe je mogoče v pritožbenem postopku, kot sem prav tako že pojasnil, izpodbijati le ob sklicevanju na izjemen razlog izkrivljanja dejstev, ki se štejejo za dokazana, do česar pa v tej zadevi ni prišlo.

3) Podredna presoja

99. Družba RFA v pritožbi ni ohranila očitka, ki ga je uveljavljala pred Splošnim sodiščem [35], da bi jo Komisija, če je menila, da nekatere informacije v zvezi s stroški niso zanesljive, med preveritvenimi obiski – ali kakor hitro bi bilo to mogoče – o tem morala obvestiti, da bi jih lahko popravila.

34 Sodba z dne 18. novembra 2015 (T-73/12, EU:T:2015:865, točka 155).

35 Točka 94 tožbe.

100. Ker je bil ta očitek iz pritožbe izključen, ga Sodišču seveda ni treba obravnavati.

101. Vendar je za odpravo vsakršnega dvoma v zvezi s tem morda primerno opozoriti, da Komisija v okviru člena 11(10) osnovne uredbe nima obveznosti ukrepati po uradni dolžnosti, ampak mora samo ovrednotiti *prepričljive dokaze*, ki ji jih predloži vložnik predloga za preiskavo v zvezi z vračilom [36]. Vložnik – in ne Komisija – je ta, ki nosi breme dokaza – ki mora, kot izhaja iz pridevnika *prepričljiv*, zadostiti visokemu standardu – da je dajatev ustrezno odražena v cenah pri nadaljnji prodaji.

102. Drugi pritožbeni razlog torej ni utemeljen, zaradi česar je treba – ker je bil zavrnjen tudi prvi – pritožbo zavrniti v celoti.

103. Stroške bi bilo treba v skladu s členom 138(1) Poslovnika naložiti družbi RFA.

VI. Predlog

104. Glede na navedeno Sodišču predlagam, naj:

1. Pritožbo zavrne.

2. Plačilo stroškov naloži družbi RFA International, LP.

36 Sodišče je v sodbi z dne 22. marca 2012, GLS (C-338/10, EU:C:2012:158, točka 32), ugotovilo, da „mora Komisija po uradni dolžnosti preučiti vse razpoložljive informacije, ker v okviru protidampinške preiskave nima vloge razsodnika, katerega pristojnost je omejena izključno na odločanje na podlagi informacij in dokaznih elementov, ki jih predložijo stranke v preiskavi.“ Ta ugotovitev je bila sprejeta v drugačnem okviru, saj je šlo za spor v zvezi z določitvijo normalne vrednosti med prvotno preiskavo.